

Detroit, Mich., 1944 nov. 21.

Kedves Nagytiszteletű Uram:

Amerikai

Feladtam b. címére a "Magyar költők" című könyvet, amit annak idején Rickert Ernő állított össze amerikai magyar költők írásaiból. Valmikor összeszedem egyéb dolgaimat is és elküldöm címére. Különösen is elküldöm azokat a könyveket, amiket Loew Immanuel, szegedi rabbitól örököltem. Nekem már nincs szükségem a könyvekre. Sőt egyébre sincs szükségem, hiszen búcsúzófélelben vagyok már és így nem is érdekelhetnek az éveken át összegyűlt holmik.

Örülök, hogy találkozhattunk Clevelandban. Legalább ennyi örömem volt a kirándulásban, mert egyébként vajmi kevés örömem lett volna a clevelandi tartózkodásban. Ugyancsak ridegen bántak el velem azon a gyűlésen, amit talán mégsem érdemeltem ötven esztendei magyar munkálkodás után.

Arra is rájöttem, hogy a magyaroknak nem magyar nyelven kell írunk azért, hogy némileg megbecsüljenek. Ezt bizonyítja az a nagy lelkesedés, amivel azt az Erdélyről szóló könyvet rendelgettek a magyar testvérek. Kétszer példánnyal többet néhány perc alatt, míg az én könyvemből inkább csak kegyelemből összesen két példányt rendeltek a gyűlés tagjai. Csudaszép eredmény!

Remélem, hogy az Erdélyről szóló könyv megfelel majd a hozzáfűzött várakozásnak, bár én a magam részéről nem hiszem azt, hogy bármiféle könyv változtasson Erdély, vagy Magyarország sorsán. Most, a tizenkettedik órában, nem számítanak könyvek és más hasonló dolgok, sőt még az Atlantic Charterre való hivatkozás sem, hiszen azt ma már senki se veszi komolyan.

A clevelandi gyűlés nem volt olyan mélyenszántó, amint azt többen vártuk volna, de ma már ez se sokat számít.

Mihelyt időm kerül és kedvem lesz hozzá: elküldöm végül az ígért dolgokat.

Szivesen köszönti tisztelő hive